

Zaaknummer 2013-W1018 B

24 maart 2014

De bijzondere kamer van de Klachtencommissie voor seksueel misbruik in de R.-K. Kerk van de Stichting Beheer & Toezicht i.z. Seksueel Misbruik in de R.-K. Kerk in Nederland (rechtsopvolger van de Beoordelings- en Adviescommissie van de kerkelijke rechtspersoon Hulp en Recht), verder ook: de bijzondere kamer, ingesteld op grond van artikel 20 van de nieuwe Procedure Klachtencommissie Seksueel Misbruik in de R.-K. Kerk (hierna: de Procedure), heeft als volgt beslist inzake het bezwaar van:

[naam],
hierna te noemen: aangeklaagde.

1. De procedure

Op 21 januari 2014 heeft de Klachtencommissie, hierna: de KLAC, advies uitgebracht inzake de klacht van [naam] (klager) tegen aangeklaagde.

De KLAC heeft de bisschop van Utrecht geadviseerd de klacht gegrond te verklaren.

Mr. A.H.J.G. van Voorthuizen heeft bij brief van 4 februari 2014 (ingekomen op 4 februari 2014) namens aangeklaagde een bezwaarschrift ingediend tegen het advies van de KLAC van 21 januari 2014.

Mr. G.M.J. van Oijen heeft bij email van 19 februari 2014 namens klager gereageerd op het bezwaarschrift.

Op 28 februari 2014 heeft de behandeling van het bezwaar achter gesloten deuren plaatsgevonden, waarbij de bijzondere kamer was samengesteld uit de onder deze beslissing te noemen leden.

2. De inhoud van het bezwaar

Aangeklaagde acht een aantal beginselen van een behoorlijke klachtenbehandeling geschonden. Daartoe is aangevoerd dat de behandelend kamer op onjuiste gronden althans ongemotiveerd heeft vastgesteld dat er sprake is geweest van seksueel misbruik (a). Voorts heeft de behandelend kamer ten onrechte gebruik gemaakt van steunbewijs (b). Verder is aangeklaagde in zijn belangen geschaad doordat zijn raadsman bepaalde vragen niet heeft kunnen stellen (c).

3. De beoordeling

Ad a. Namens aangeklaagde is naar voren gebracht dat de behandelend kamer een niet kenbare uitleg heeft gegeven van artikel 1.3. van de Procedure.

De bijzondere kamer overweegt dat de behandelend kamer terecht heeft onderzocht of er sprake is van seksuele handelingen of toenaderingen die als seksueel misbruik moeten worden beschouwd. Dat heeft zij, blijkens het hanteren van de term sociaal-ethische norm, evenzeer terecht onderzocht aan de hand van de vraag of naar de maatschappelijke opvattingen zoals die (ook) destijds golden het aan de orde gestelde handelen van aangeklaagde als seksueel misbruik moet worden gezien. Daarmee heeft de behandelend kamer niet een niet kenbare uitleg van het seksueel misbruik in de zin van artikel 1.3 van de Procedure gehanteerd maar heeft zij het door klager aan de orde gestelde handelen van aangeklaagde *gekwalificeerd* als seksueel misbruik in de zin van artikel 1.3 van de Procedure. Ook anderszins heeft de behandelend kamer deze bepaling niet onjuist uitgelegd.

Volgens aangeklaagde leiden de gestelde feiten omtrent de concretisering van de stottertherapie niet tot seksueel misbruik. Immers die therapie werd gegeven op verzoek althans met instemming van de ouders. Bovendien blijkt uit niets dat de ouders niet op de hoogte waren met wat die therapie inhield en met wat gebeurd zou zijn: het ontkleden van het bovenlijf en het aanraken van de arm in het kader van de therapie. Het advies is op deze punten niet althans onvoldoende gemotiveerd.

De bijzondere kamer overweegt dat de toetsing in een bezwaarprocedure is beperkt tot de grond dat een algemeen beginsel van behoorlijke klachtenbehandeling niet in acht is genomen. De bezwaarmogelijkheid tegen een advies is dus niet gegeven om een nieuwe behandeling van dezelfde klacht mogelijk te maken. Zij kan evenmin leiden tot een integrale herbeoordeling van de door de behandelend kamer gegeven overwegingen met betrekking tot de feiten en omstandigheden die haar tot het oordeel hebben geleid dat al of niet aannemelijke is dat er seksueel misbruik heeft plaatsgevonden. De door de bijzondere kamer te verrichten toetsing kan dan ook slechts marginaal zijn. De vraag waar het hier derhalve om gaat is of gezegd moet worden dat de behandelend kamer, gelet op het voorhanden zijnde materiaal, in redelijkheid niet tot het door haar uitgebrachte advies heeft kunnen komen. Hetgeen de behandelend kamer daaromtrent heeft overwogen in het onderhavige advies kan deze toetsing doorstaan. Die kamer heeft haar oordeel over de door klager en aangeklaagde genoemde feiten en omstandigheden toereikend en op inzichtelijke wijze gemotiveerd. Niet gezegd kan worden dat de behandelend kamer, gelet op het voorhanden zijnde materiaal, in redelijkheid niet tot haar in het advies neergelegde oordeel heeft kunnen komen.

Ad b: Aangeklaagde voert aan dat de term steunbewijs niet in de Procedure voorkomt en dat daarom al het gebruikmaken daarvan schending van een beginsel van behoorlijke klachtenbehandeling inhoudt. Voorts moeten volgens aangeklaagde de feiten vaststaan en moet er sprake zijn van aanvullend bewijs geleverd in de vorm van een tweede getuige die iets heeft gezien en/of gehoord met betrekking tot het gestelde misbruik. Het enkele feit dat eerdere klachten tegen aangeklaagde gegrond zijn verklaard betekent nog niet dat in het geval van aangeklaagde seksueel misbruik heeft plaatsgevonden.

De bijzondere kamer overweegt dat onder steunbewijs ieder middel moet worden verstaan waarvan een betrokkene gebruik kan maken om zijn stelling te ondersteunen dat sprake is van seksueel misbruik. Dat de term door de behandelend kamer wordt gebruikt ook al komt die term niet in de Procedure voor levert geen schending op van een beginsel van behoorlijke klachtenbehandeling. Voorts is de stelling niet juist dat de door een klager gestelde feiten moeten vaststaan en dat er te dien einde sprake moet zijn van aanvullend bewijs geleverd in de vorm van een tweede getuige, die uit eigen waarneming omtrent het gestelde seksueel misbruik weet te verklaren. Een dergelijk vereiste kan niet worden gesteld ter beantwoording van de vraag of het aannemelijk is dat een bepaald seksueel handelen heeft plaatsgevonden, reeds omdat het stellen van dat vereiste met betrekking tot de vraag of seksueel misbruik heeft plaatsgevonden ertoe zou leiden dat een klacht zelden gegrond kan worden verklaard. Dit laatste kan de opstellers van de Procedure niet voor ogen hebben gestaan. Seksueel misbruik wordt immers doorgaans in het verborgene gepleegd, althans niet zichtbaar voor anderen. Verder is de waardering van hetgeen, onder verwijzing naar het voorhanden steunbewijs, is aangevoerd ter staving van de stellingen van klager en aangeklaagde voorbehouden aan de behandelend kamer. Ook met betrekking tot dit punt kan de bijzondere kamer het advies slechts marginaal toetsen. Het onderwerpelijke advies kan die toetsing doorstaan.

Ad c: De behandelend kamer heeft zich met juistheid op het standpunt gesteld dat de door klager gestelde gevolgen van het misbruik in het algemeen niet van belang zijn voor de vraag of het gestelde seksueel misbruik aannemelijk is geworden. Voorts heeft klager in zijn klacht, anders dan in het bezwaar van de kant van aangeklaagde naar voren is gebracht, de gevolgen van het misbruik niet aangevoerd ter staving van zijn standpunt dat het misbruik feitelijk heeft plaatsgevonden. De behandelend kamer heeft dan ook redelijkerwijs aan de raadsman van aangeklaagde het stellen van vragen over gevolgen van het seksueel misbruik mogen beletten.

De bijzondere kamer komt tot de conclusie dat er geen sprake is van schending van enig beginsel van een behoorlijke klachtenbehandeling.

De bijzondere kamer zal, gelet op het vorenstaande, het bezwaar dan ook niet gegrond verklaren.

3. De beslissing

De bijzondere kamer:

- verklaart het bezwaar niet gegrond.

Deze beslissing is gegeven op 24 maart 2014 door mr. T.F.A.M. Hoogenboom, voorzitter, mevrouw mr. M.D.J. van Reenen-Stroebel en mr. H.J. Schepen, leden, bijgestaan door M.H.J. Materman, griffier, en is ondertekend door de voorzitter.

De voorzitter.